

Przełom listopada i grudnia to czas, w którym przypadają rocznice śmierci dwojga zasłużonych dla Torunia obywateli - śp. Wandy Szuman i śp. o. Władysława Wołoszyna. Z tej okazji ich groby na cmentarzu św. Jerzego odwiedził zastępca prezydenta Torunia Paweł Gulewski.

O. Władysław Wołoszyn, którego druga rocznica śmierci minęła 29 listopada, był duszpasterzem akademickim w Toruniu w latach 1963-1988, inicjatorem stworzenia wokół kościoła św. Ducha ośrodka intelektualnego, skupiającego środowisko osób zaangażowanych w ruch „Solidarności” i proces przemian demokratycznych w Polsce. Stał się niekwestionowanym przywódcą duchowym kilku generacji torunian. Organizowane przez niego spotkania z największymi autorytetami – zapraszany do Torunia intelektualistami, uczonymi, duchownymi, ludźmi sztuki, politykami, pisarzami i dziennikarzami – były miejscem twórczych debat i kształtowania osobowości w środowisku opozycji komunistycznej. Za jego czasów w Toruniu gościli m.in. Karol Wojtyła, Jerzy Turowicz, Józef Tischner, Władysław Hasior, Stefan Kisielewski, Jan Twardowski. Szczególnie wpływ W okresie stanu wojennego zaangażował się w ścisłą współpracę z władzami toruńskiego Uniwersytetu w celu ochrony pracowników i studentów oskarżanych niesłusznie o działalność

antypaństwową. Obecność ojca Wołoszyna odegrała dużą rolę w kształtowaniu atmosfery Torunia tamtych lat.

Tytuł honorowego obywatela, nadany przez Radę Miasta Torunia, otrzymał na uroczystej sesji 29 listopada 2003 r. Zmarł 29 listopada 2021 r. w Gdyni. Został pochowany w grobowcu ojców jezuitów na cmentarzu św. Jerzego przy ul. Gałczyńskiego w Toruniu.

Natomiast w piątek 1 grudnia obchodzić będziemy 29. rocznicę śmierci **Wandy Szuman**, nestorki toruńskiej pedagogiki i pionierki rehabilitacji osób niepełnosprawnych przez sztukę. Córka znanego toruńskiego lekarza i działacza społecznego Leona Szumana, urodziła się 3 kwietnia 1890 r. Była założycielką toruńskiego PCK, działała na rzecz stworzenia systemu opieki nad sierotami oraz kształcenia nauczycieli języka polskiego, wychowawczyń dla ochronek, żłobków i przedszkoli. Prowadziła badania naukowe nad rozwojem sierot i dzieci chowanych w izolacji. Propagowała wychowanie w rodzinie jako formę opieki nad sierotami. W czasie II wojny światowej prowadziła tajne nauczanie, organizowała pomoc dla rodzin więźniów i wysiedlonych po powstaniu warszawskim. Po wojnie wróciła do Torunia z przymusowego wysiedlenia i rozpoczęła pracę w Liceum Wychowawczyń Przedszkoli i Pogotowiu Opiekuńczym. W 1952 r. przeszła na emeryturę, lecz nie przerwała pracy naukowej i badawczej. Wprowadziła do polskiej pedagogiki nowe metody i kierunki. Zajmowała się dziećmi niepełnosprawnymi, niewidomymi i głuchymi. W latach 70. upowszechniła prekursorską wówczas metodę rehabilitacji osób niepełnosprawnych poprzez pracę artystyczną.

Została odznaczona m.in. Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, papieskim medalem "Pro Ecclesiae et Pontifice" i Orderem Uśmiechu. W 1992 r. otrzymała Honorowe Obywatelstwo Torunia. Zmarła 1 grudnia 1994 r. w wieku 104 lat. W Toruniu jest patronką VII Liceum Ogólnokształcącego.

Fot. Małgorzata Litwin

- [Go back](#)
- [Share on: X](#)
- [Share on: FB](#)
- [Print](#)
- [PDF](#)